

sektor, som er et forbillede som arbejdsgiver, for så vidt angår et godt arbejdsmiljø, afbureaukratisering og fleksibilitet. Derfor har vi i SF fremlagt en ambitiøs investeringsplan.

En udenrigspolitik, som hviler på søjlerne: udvikling, opbygning, fred, international retsorden og demokrati med EU og FN som de centrale aktører. En klimapolitisk dagsorden, hvor vi satser på energibesparelser i stedet for at satse på ny udbygning af kulfyrede kraft-varme-værker, samtidig med at statsministeren siger, at han har forstået, at klimaændringer er menneskeskabte – det er i sig selv to bemærkelsesværdige modsigelser på en dag – miljøbistand til tredjeverdenslande og en halvering af CO₂-udslippet og på længere sigt et Danmark, som er den første CO₂-neutrale nation, er vores ambition.

Hvis det skal ske, så er det bydende nødvendigt, at partierne til venstre, Socialdemokratiet og De Radikale inklusive, kender deres besøgelsested. Det kommende valg bliver et valg for eller imod den siddende regering og dens politik. Hvis man tror, at den nye højrealliance vil ændre nævneværdigt på politikken, så tager man fejl. Vi ville i så fald komme til at opleve en fastholdelse af statsministerens katastrofale udenrigspolitik suppleret med fru Pia Kjærsgaards udlændingepolitik og, for at fuldende treenigheden, hr. Anders Samuelsen's skattepolitik. I så fald er man i sandhed samspilsramt.

Kl. 13.30

Derfor til de socialdemokratiske og de radikale ledere: I politik deler man sig efter anskuelser. Langt det meste af det, vi laver til daglig, laver vi i praksis sammen, venstrefløjen i dansk politik. Og hvis man spørger socialdemokratiske og radikale vælgere, så er det samarbejdet med venstresiden af salen, der foretrækkes. Hvis man ønsker et reelt opgør med VKO, så er det så sandelig også med venstrefløjen. Det gælder den offentlige velfærd, det gælder det sociale ansvar, det gælder miljø og klima, det gælder ulands politik, det gælder udenrigspolitik. På alle væsentlige spørgsmål har VKO-blokken ført blokpolitik, og jeg har hørt både socialdemokratiske og radikale ledere sige igen og igen, at indflydelsesmuligheden kun har været symbolsk og på ikke-afgørende områder.

Derfor sker der jo ting rundt omkring os. I Norge og nu også i Sverige arbejdes der på at få samlet det centrum-venstre, som kan tage kampen op mod de udfordringer, vi står over for.

For det er klimaændringerne, det er fattigdommen, det er håbløsheden, det er uvidenheden, det er fundamentalismen, det er profitkrevet, det er magtfuldkommenheden, som har været vores største udfordringer i dag og i øvrigt i mange år fremover.

Det er tankevækkende, at det er så tydeligt, at regeringen Fogh tog fejl på samtlige væsentlige dagsordener: udenrigspolitisk med det katastrofale ideologiske eventyr i Irak, klimapolitisk med et ideologisk skoleridt sammen med Lønborg og Bush og velfærdspolitisk med ideologiske korstog mod den offentlige sektor og mod de offentligt ansatte. Jeg hørte godt, statsministeren i dag forsøgte at hente noget af det tabte hjem igen. Der var i dag ingen udfald mod pædagoger eller lærere eller sagsbehandlere i kommunen. Tværtimod blev de omfavnet varmt her, hvor vi nærmer os et valg.

Over for det er det vores pligt, vores historiske pligt, at sikre en ny politisk kurs for Danmark. I SF så vi gerne, at vi havde verdens bedste offentlige sektor, som både var verdens bedste arbejdsgiver og leverede verdens bedste offentlige service. Er det urimeligt med de enorme menneskelige og økonomiske ressourcer, vi har i det her land? Det synes vi ikke i SF.

Vi kunne godt tænke os, at vores daginstitutioner, vores skoler, hele vores uddannelsessystem styrkede ligheden blandt vores børn og unge ved at give dem alle de optimale betingelser for de bedste faglige præstationer. Vi efterlyser i SF en debat om en dansk folkeskole, hvor trivsel og faglighed ikke ses som hinandens modsætninger, men som hinandens forudsætninger, hvor lærerens glæde ved jobbet ikke kan adskilles fra elevens glæde ved at lære.

Vi kunne godt tænke os i SF, at mennesker, der har knoklet et helt liv, kunne se fremad, fremad med ro i sindet uden at skulle forsikre sig selv om, at de ikke behøvede at bekymre sig om deres alderdom, mødet med det offentlige, kunne være sikre på, at det ville bestå i tryghed, i omsorg, i respekt, i værdighed, når de ikke længere kunne klare det selv.

I SF synes vi, at vi skal have som ambition for vores samfund, at de hundrede tusinder af mennesker, der arbejder med vore børn, vore forældre, vore syge, vore udsatte grupper, i fremtiden og helst snart genfinder glæden og stoltheden ved deres job og ikke hele tiden skal se sig over skulderen for at se, om der nu er en borgerlig politiker efter dem med en bandbulle eller med